

lemmer store Tilskud tilbage. I denne Henseende skiller dette Lovforslag sig for meget fra Sygekasseloven. Forslagsstilleren har ved Siden af Forslaget om de 120,000 Kr. i Stats-tilskud aarlig stillet Forslag om, at Statskassen en Gang for alle skal udbetale et Beløb af indtil 400,000 Kr., hvorover Nævnet har Raadighed til at udlaane videre. Naar Staten ellers laaner Penge ud til bestemte Formaal, vi have Eksempler, der ere aarlig tilbagevendende, f. Eks. Udlaan til Fiskerne — gaar det gennem Kommunerne, og Kommunerne ere over for Statskassen ansvarlige for Laanet. Jeg synes dog, at den Maade, hvorpaa Staten skulde udlaane 400,000 Kr. er noget vel løs. Den udelukkende Raadighed har jo her et Nævn paa 30 Medlemmer, hvoraf Regeringen kun udnævner de 6, Halvdelen vælges af Medlemmerne af de Foreninger, der melde sig, og som skulle have Ret til at fordele Pengene imellem sig.

I det hele taget betragter jeg det som mindre praktisk at knytte Arbejdsløshedsforsikring sammen med Udlaanskasser. Længt naturligere er en Forbindelse mellem Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring. Det har vist sig, at hvor man har taget fat paa Løsningen af disse Spørgsmaal, er man foreløbig standset ved Arbejdsanvisning. Nu tror jeg, at Lovforslaget alt for lidt beskæftiger sig med Spørgsmaalet om Arbejdsanvisning, idet det kun i § 20 lader Indenrigsministeren fastsætte Regler om eventuel Samvirken med Arbejdsanvisningskontorer. I øvrigt skal jeg ikke gaa nærmere ind paa Forslagets Paragraffer, her er jo i det hele taget ikke Stedet for en Detaildebat. Vi maa med Interesse modtage ethvert Bidrag til denne Sags Løsning. Men Forslaget har ikke overtydet mig om, at privat stiftede Foreninger med store Bidrag fra Statskassen er den Vej, som vil være den endelige og rigtige at gaa frem ad. For mig staar det saaledes, at Sagen bør rejses fra Kommunerne, der hver for sig kunne tage de forskellige Hensyn, der gøre sig gældende, baade om, hvilken Arbejdsindtægt, der berettiger til, at komme ind i Kasserne, og som maa være saa højst forskellige, eftersom det er Kjøbenhavn, Provinsbyerne eller Landet. Kommunekasserne kunne ogsaa tage de Hensyn, der ere nødvendige for at bestemme Understøttelsens Størrelse, og som ligeledes kunne og bør være forskellige, eftersom det er i Kjøbenhavn, andre større Byer eller paa

Landet, hvis saadanne Kasser stiftes der. Jeg tror, at det er den Vej, vi maa gaa, og at vi altsaa komme nærmest op ad det samme, som det Forslag, vi behandlede for lidt siden, gaar ud paa: Tilskud til de fattiges Kasser, og saa yder Staten sin Hjælp til dette Formaal ved at refundere en Part af Kommunernes Bidrag dertil. Om dette saa bliver $\frac{1}{3}$, $\frac{1}{2}$ eller $\frac{1}{4}$, bliver en Ting for sig. I det eneste Forslag i Udlandet, hvor man har medtaget Statstilskud, har man som nævnt foreslaaet $\frac{1}{4}$ af Kommunen.

N. Andersen: Det Samfundsonde, som det foreliggende Forslag tager Sigte paa, er jo ganske vist ikke noget moderne Fænomen i den Forstand, at det har været ukendt før. Det har det naturligvis ikke; man har, saa langt man kan søge tilbage, Eksempler paa Arbejdsløshed undertiden i meget stærkere og mere afskrækkende Former. Men nægtes kan det paa den anden Side ikke, at den moderne Udvikling af Arbejdsforholdene i hele den civiliserede Verden har forøget, i hvert Tilfælde tilspidset de Betingelser, hvorunder den optræder, og derved maaske gjort sit til, at den falder saa stærkt i Øjnene. Det kan jo heller ikke nægtes, at den Kalamitet, at den paagældende, der skal ernære sig og sine ved sine Hænders Gerning, ikke med sin bedste Villie kan skaffe sig en Sysselsættelse, saa at han kan tjene Opholdet til sig og sine, er en saa afskrækkende Ting, at det forekommer mig ikke, at Samfundet kan vige tilbage fra at mindske den pinefulde Stilling for en stor Del af Menneskene. Vi andre, der staa som Tilskuere, kunne ikke frigøre os fra en højst pinlig Følelse af, hvor ulykkeligt de Mennesker ere stillede, der gerne ville tjene til Livsopholdet paa en ærlig Maade, men ikke kunne det. Det forekommer mig derfor saare velbegrunder, naar Samfundet, ikke alene i vort lille Land, men sikkert i alle Lande, i de senere Aar mere og mere har fæstet Opmærksomheden paa dette Fænomen. Jeg skal ikke komme ind paa en Omtale af de forskellige i alt væsentligt mislykkede Forsøg, der i andre Lande ere gjorte, ikke for at forhindre Arbejdsløsheden, men for at forringe Følgerne deraf. Det kan jeg saa meget bedre undlade, som den ærede Minister, saa vidt jeg kan skønne, i sin Tale har taget alt med af det, der overhovedet er Omtale værd. De Forsøg, der ere gjorte i svejtsiske Kommuner og gennem Forhandlinger i den tyske